

stituoval ho při tom advokát Dr. Josef J. Zmateční stížnost a odvolání do rozsudku ohlásil v zákonné lhůtě Dr. J., přiložil plnou moc obžalovaného a žádal o písemné vyhotovení rozsudku. Tytéž opravné prostředky ohlásil včas i Dr. H.; poněvadž nepředložil plnou moc, byl vyzván, by tak učinil, prohlásil však, že plné moci od obžalovaného nemá. Byl proto opis rozsudku doručen pouze Dr. J-ů, jenž však v osmidenní lhůtě po doručení rozsudku podle §§ 285 a 294 tr. ř. (od 19. června 1928 do 27. června 1928) provedení opravných prostředků nepředložil. Usnesením ze dne 10. července 1928 byla zmateční stížnost Dr. J-ů pouze ohlášená, avšak neprovedená ve smyslu § 1 čís. 2 novely ku tr. ř. odmítnuta. Stížnost Dra H-y do tohoto usnesení je bezpodstatná. Lze připustiti, že i v řízení zrušovacím může býti obžalovaný zastupován více obhájci (sb. n. s. čís. 533). Je však také nepochybné, že obhájce musí své zmocnění vykázati. Dr. H. nevykázal se však ani písemnou plnou mocí obžalovaného aniž vychází ze spisů najevo projev obžalovaného, z něhož by se dalo usuzovati na udělení plné moci (sb. n. s. čís. 2420) a jakým by na př. byl vlastnoruční podpis obžalovaného na podání, kterým byla zmateční stížnost ohlášena. Ze spisů není ani patrné, že byl Dr. H. jako zástupce chudých k žádosti obžalovaného kromě k obhajování při hlavním přelíčení ustanoven také k provedení opravných prostředků zmateční stížnosti a odvolání. Pro nedostatek zmocnění, pokud se týče oprávnění podle třetího odst. § 41 tr. ř. nedal nalézací soud právem doručiti opis rozsudku Dr. H-ovi a odmítl právem ve smyslu § 1 čís. 2 novely ku tr. ř. zmateční stížnost splnomocněným obhájcem Drem J-ů sice ohlášenou, avšak neprovedenou. Stížnost Dra H-y bylo proto zamítnouti.

Čís. 3258.

Trestní řád průvodní prostředky podrobně neuvádí, nestanoví pravidla důkazní; v § 258 tr. ř. nerozlišuje mezi možnými druhy důkazů. Pramenem soudcovského přesvědčení může býti vše, co bylo předneseno při hlavním přelíčení a je způsobilo, vykonávati vliv na přesvědčení soudu, vyjmajíc takové důkazní prostředky, jichž použití zákon výslovně zapovídá (na př. §§ 151, 170 tr. ř.).

Soud může použití jako pramene poznání i výpovědi spoluobžalovaného (§ 252 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 14. září 1928, Zm I 228/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 14. února 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 176 II c) tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost obžalovaného dovolává se číselně důvodů zmatečnosti čís. 5, 9 a), 9 b) a 10 § 281 tr. ř. Rozpor podle čís. 5 § 281 tr. ř. spočívá prý v tom, že nalézací soud prohlašuje, že stěžovatele usvědčuje výpověď spoluobžalovaného Jiřího B-e, ačkoli prý každý obžalovaný má podle zákona možnost hájiti se i nepravdou, tudíž svalovati po případě vinu na osoby třetí, tedy také na spoluobžalovaného. Je na snadě, že o rozpor, jaký má zákon v čís. 5 § 281 tr. ř. na mysli, nemůže býti řeči. O rozporu se spisy proto ne, poněvadž se uplatňovanou námitkou netvrdí, že soud uvádí jako obsah spisů něco, co jím není; o vnitřním rozporu pak z té příčiny ne, poněvadž se nevytýká, že nalézací soud zjišťuje současně dvě skutečnosti, které logicky nemohou vedle sebe obstáti, vylučující se navzájem. Stížnost snaží se naopak přivést k platnosti názor, že výpovědi spoluobžalovaného nelze se dovolávati jako průvodního prostředku. Avšak neprávem. Stížnost si neuvědomuje, že trestní řád průvodní prostředky vůbec podrobně neuvádí, že nestanoví žádná pravidla důkazní, že v § 258 tr. ř. nerozlišuje mezi možnými druhy důkazů, takže pramenem soudcovského přesvědčení může býti vše, co bylo předneseno při hlavním přelíčení a je způsobilo, vykonávati vliv na přesvědčení soudu s výjimkou, že soud nesmí používatí takových prostředků důkazních, jichž použití zákon výslovně zapovídá (viz na př. §§ 151, 170 tr. ř.). Že by však bylo soudu zapovězeno použití jako pramene poznání výpovědi spoluobžalovaného, nemá v zákoně prážádné opory, naopak § 252 tr. ř. uvádí výslech spoluobžalovaných výslovně jako jeden z průvodních prostředků. Neodporuje proto ani zákonu ani zásadě stěžovatelem zdůrazněné, když se nalézací soud dovolává pro své přesvědčení o vině stěžovatelově výpovědi spoluobžalovaného Jiřího B-e. Otázka, zda výpověď tohoto spoluobžalovaného je věrohodná a usvědčuje stěžovatele, je arci otázkou rázu čistě skutkového, již řeší nalézací soud mocí práva volného hodnocení průvodů mu podle zákona (§§ 258, 288 čís. 3 tr. ř.) propůjčeného. Dal-li proto nalézací soud výpovědi spoluobžalovaného B-e víru, je to výron řečeného práva. Toto přesvědčení soudu není sice vyloučeno z odporu, naopak lze ho napadati, avšak jen způsobem v čís. 5 § 281 tr. ř. naznačeným.

Čís. 3259.

I využití omylu nebo nevědomosti (druhý případ § 197 tr. zák.) musí se státi způsobem lstivým, při čemž lstivost nesmí záležeti toliko ve využití cizího omylu nebo cizí nevědomosti; omyl (nevědomost) musí býti v příčinné spojitosti se zamýšlenou škodou, musí býti pro oklamání pohnutkou a předpokladem jeho rozhodnutí se.

Omyl a nevědomost liší se pouze co do způsobu klamu; pokud jde o vztah k zamýšlenému výsledku, není mezi nimi rozdíl; i tu se vyžaduje, by škoda vznikla z vlastního počínání si (jednání neb opomenutí)